

הספרייה של הדברים שלא קרו

מאת שירה דרורי



שירה דרורי

קצת על הסופרת

שירה אוהבת לנגן בפסנתר ובאקורדיון. היא מאוד אוהבת גם חשבון, והתחביבים שלה הם לכתוב ספרים, לנגן בגיטרה ולהצחיק אנשים.

סיפור מקורי מאת שירה דרורי

האיורים נוצרו באמצעות ChatGPT מבית OpenAI

תוכן עניינים

1	הספר עם השם שלי
5	החוק הראשון
8	העולם שבתוך הספר
14	הספר של האומץ
18	הגנב
23	עכשיו תורך

הספר עם השם שלי

ההפסקה הגדולה תמיד הייתה רועשת מדי בשביל אורי.
בזמן שכולם רצו למגרש, היא ברחה לספרייה. לא כי היא אהבה לקרוא.
כי בספרייה היה שקט. ושקט זה המקום היחיד שבו היא יכלה לשמוע את המחשבות שלה.
"אורי, שוב את פה?" הספרנית שאלה בלי להרים את העיניים מהמחשב.
"יש לי עבודה על ספרי הרפתקאות," אורי שיקרה. האמת היא שלא היה לה כוח לראות את נועה ומיקה צוחקות בלעדיה.
היא עברה בין המדפים. יד ימין נגעה בגב הספרים. שיטה שלה.
כשהיא תמצא ספר שהשדרה שלו תהיה חמה - זה יהיה הספר שלה להיום.
אבל היום שום ספר לא היה חם.
עד שהיא הגיעה למדף האחרון. המדף שהיה תמיד נעול בשרשרת.
היום השרשרת הייתה פתוחה. על הרצפה.
הלב של אורי התחיל לפעום חזק. זה היה טיפשי. זה היה רק מדף.
אבל אף אחד לא פתח את המדף הזה אף פעם.



מאחורי המדף לא היה קיר.

הייתה דלת.

דלת עץ ישנה, עם ידית מנחושת. ועליה שלט קטן, כתוב בכתב יד:

"הספרייה של הדברים שלא קרו. כניסה על אחריותך בלבד."

אורי הסתכלה ימינה ושמאלה. אף אחד.

היא לחצה על הידית. הדלת לא הייתה נעולה.

בפנים היה חושך. וריח של נייר ישן. וקול של דפים מתהפכים לבד.

היא הדליקה את הפנס של הטלפון.

החדר היה ענק. גבוה עד התקרה. מדפים עד השמיים.

ומיליוני ספרים. כולם עם כריכה אפורה. כולם בלי כותרת.

כולם. חוץ מאחד.

על שולחן באמצע החדר היה ספר אחד פתוח.

הכריכה שלו הייתה ורודה מאובקת. בדיוק הצבע שהיא רצתה

לתיק.

ועל הכריכה היה כתוב בדיו שחור: "אורי והיום שבו היא אמרה כן".

הלב של אורי עצר לשנייה.

כי היא אף פעם לא אמרה כן.



החוק הראשון

אורי לא נגעה בספר. עוד לא.

היא הקיפה את השולחן פעם אחת. פעמיים.
הספר הוורוד היה הדבר היחיד בצבע בכל החדר האפור הזה.
כמו נקודה של צבע על דף לבן.
"זה לא יכול להיות אמיתי," היא לחשה לעצמה.
הקול שלה חזר אליה מהתקרה הגבוהה. "אמיתי... אמיתי..."
היא הושיטה יד. האצבעות שלה רעדו קצת.
הכריכה הייתה חלקה. קרה. ובפנים...
הדף הראשון התחיל ככה:

"יום שלישי, 8:15 בבוקר. אורי עומדת מול הכיתה. הלב שלה
דופק. המורה שואלת: 'מישהי רוצה לקרוא את החיבור?'
והפעם אורי מרימה את היד."

אורי עצרה לנשום. זה קרה לפני שבוע. בדיוק. מילה במילה. חוץ
מהמשפט האחרון.

במציאות היא לא הרימה את היד. היא הביטה ברצפה עד שהמורה
בחרה במישהי אחרת.

היא דפדפה מהר. בעמוד 3 היה כתוב שהיא ונועה הולכות ביחד
הביתה וצוחקות. במציאות נועה הלכה עם מיקה.

בעמוד 5 היה כתוב שהיא קיבלה 100 במבחן במתמטיקה.
במציאות היא קיבלה 88 כי היא פחדה לשאול שאלה.
"זה... זה אני," היא לחשה. "אבל גרסה אחרת שלי."

"כל הכבוד. קלטת מהר."

אורי צרחה וזרקה את הספר. בפינה, על כיסא גבוה, ישבה ילדה. בת 13 בערך. שיער שחור אסוף. עיניים אפורות. כמו ענן לפני גשם. היא לבשה סוודר גדול מדי וקראה ספר הפוך. "מי את?! אורי גמגמה. "מה את עושה פה?"



הילדה סגרה את הספר לאט. "אני הספרנית. קוראים לי רותם. ואת חייבת להחליט מהר. יש לנו בעיה." "איזו בעיה?"

רותם קמה ונגעה באחד המדפים. אבק ירד. "כל לילה, בחצות בדיוק, ספר אחד נעלם מהספרייה הזאת. וכשהספר נעלם... גם החיים שבתוכו נעלמים." אורי מצמצה. "מה זאת אומרת נעלמים?"

"זאת אומרת," רותם הצביעה על הספר הוורוד שעדיין היה על הרצפה, "שאם הספר הזה ייעלם הלילה - אף פעם לא תהיה גרסה שלך שהעזה. לעולם. בשום מקום."

בדיוק אז השעון הגדול על הקיר צלצל. צלצול אחד. 23:00.

"איך כבר 23:00? השעה בכלל 10:00," אורי שאלה.

"זה לא ידוע. אבל יש לך שעה לבחור איזה ספר להציל," רותם אמרה. "כי הלילה עומד להיעלם ספר. ואם לא תבחרי - אני אבחר בשבילך."

אורי הרימה את הספר הוורוד. הידיים שלה כבר לא רעדו. "אני בוחרת בזה."

רותם חייכה חיוך קטן ועצוב. "בחירה טובה. אבל אורי? יש עוד חוק אחד."

"מה?"

"אי אפשר להציל ספר בלי להיכנס אליו. וכדי להיכנס... את צריכה לקרוא אותו. את כולו. עד הסוף. הלילה."

השעון צלצל שוב. 23:01. נשארו 59 דקות.

אורי פתחה את הספר בעמוד 1. והחדר מסביבה התחיל להיטשטש.

העולם שבתוך הספר

האותיות התחילו לזוז.

קודם לאט. כמו נמלים. אחר כך מהר. כמו גשם.

ואז כל הדף הוורוד נהיה לבן. מסנוור.

אורי עצמה עיניים. כשהיא פתחה אותן - היא לא הייתה בספרייה

יותר.

היא עמדה במסדרון של בית הספר. אבל זה לא היה בית הספר

שלה.

הקירות היו צבועים בצהוב שמש. לא אפור מעצבן. על הלוקרים היו

מדבקות. וברקע... מישו צחק.

"אורי! חכי לי!"

זאת הייתה נועה. רצה אליה עם שני תיקים.

"לקחתי לך את התיק כי ראיתי שאת שוכחת אותו כל הזמן.

דבילה."

אורי פתחה את הפה ולא יצא קול. נועה חיבקה אותה. חיבוק

אמיתי. כזה שלא היה כבר שנה.

"טוב, אז מה קורה היום?" נועה שאלה. "עדיין לחוצה מהקריאה?"

קריאה.

אורי נזכרה. בספר היה כתוב שהיא אמורה לקרוא היום מול

הכיתה.

הלב שלה התחיל לרוץ. אותו דופק בדיוק כמו לפני שבוע. רק

שהפעם... הפעם היא ידעה מה קורה אם היא לא תעשה את זה.



הספר ייעלם. והגרסה הזאת של נועה - החברה שלה - תיעלם איתו.

"בואי, נועה משכה לה בשרוול. "הכיתה מחכה."

8:15 בבוקר · הכיתה

30 זוגות עיניים.

המורה חייכה אליה. "אורי? מוכנה?"

אורי עלתה לבמה הקטנה מלפנים. הרגליים שלה היו ג'לי.

היא פתחה את המחברת. הידיים שלה הזיעו.

בשורה השלישית ישבה ילדה שהיא לא הכירה. עם עיניים אפורות.

כמו ענן לפני גשם.

רותם. אבל צעירה יותר. עם מדי בית ספר.

רותם הנהנה לה קלות. ולחשה בלי קול:

"זאת הבחירה שלך."



אורי בלעה רוק.
 היא יכלה לשבת. להגיד "שכחתי את החיבור". ואז לחזור לספרייה
 ולתת לספר הזה להיעלם.
 או...

היא הרימה את הראש. "אני... אני אקרא."
 הקול שלה יצא חלש בהתחלה. אחר כך חזק יותר.
 היא קראה על כלב שאיבד את הבית שלו. על ילדה שפחדה לדבר.
 על זה שלפעמים צריך להגיד כן גם כשמפחיד.
 כשהיא סיימה - היה שקט. שנייה אחת של שקט.
 ואז נועה התחילה למחוא כפיים. ואז עוד מישהו. ואז כל הכיתה.
 אורי ירדה מהבמה. הרגליים שלה רעדו, אבל אחרת. טוב.

חזרה בספרייה · 23:58

אורי פקחה עיניים. היא שכבה על הרצפה הקרה של הספרייה. הספר
 הוורוד היה סגור על החזה שלה.
 רותם עמדה מעליה. "נו?"
 "זה... זה היה אמיתי," אורי לחשה. "הרגשתי את זה."
 "זה היה אמיתי," רותם אמרה. "עכשיו זה חלק ממך."
 היא הצביעה על המדף. הספר הוורוד זרח קלות. ואז נעלם לתוך
 המדף.
 "הצלנו אותן," רותם חייכה. "חידה אחת פחות."
 אורי קמה. הראש שלה הסתחרר. "כמה נשאר?"
 "שניים," רותם אמרה. "אבל אורי..."
 היא הצביעה על פינה חשוכה במדף. שם היה חלל ריק. בצורת
 ספר.

"הלילה נעלם כבר ספר אחד. לפני שהגעת. ספר על אחותך
הקטנה."

אורי קפאה. "מה?"

"מחר בבוקר, "רותם אמרה בשקט, "תבדקי אם היא עדיין זוכרת
את השם שלך."

השעון צלצל. 00:00. הדלת של הספרייה נסגרה לבד. עם בום.



הספר של האומץ

23:00 בדיוק

אורי רצה לספרייה אחרי שיעורי בית. הלב שלה עדיין דפק מהבוקר. היא בדקה שלוש פעמים שאחותה הקטנה ליה עדיין זוכרת את השם שלה.

"אורי," ליה אמרה וצחקה. "ברור שאני זוכרת. את זאת שמביאה לי שוקולד."

אורי נשמה לרווחה.

הספרייה הייתה חשוכה. רק מנורה אחת דלקה מעל השולחן. על השולחן היה ספר חדש. כריכה כחולה הפעם.

"אורי והמבחן שהיא לא רימתה"

רותם ישבה על הכיסא הגבוה. הפעם היא לא קראה. היא סתם בהתה בקיר.

"זה הספר של הלילה?" אורי שאלה.

רותם הנהנה. "כן. אבל החוקים השתנו." היא דחפה לאורי פתק. עליו היה כתוב בכתב יד:

חידה 2: תצילי מישהי בלי להרוס את עצמך.

"מה זה אמור להיות?" אורי שאלה.

"תיכנסי ותביני," רותם אמרה. "ויש עוד משהו... אל תאמיני לכל מה שאת רואה שם."

לפני שאורי הספיקה לשאול מה, השעון צלצל. 23:01.
האותיות הכחולות התחילו לזוז.



בתוך הספר • יום חמישי • מבחן במתמטיקה

אורי ישבה בשורה השנייה. על השולחן שלה: מבחן. עט. ופתק קטן.
הפתק לא היה שלה.

על הפתק היה כתוב בכתב ידה של נועה:

"אורי, תעתיקי לי את 4 ו-7. אני אמות אם אכשל שוב.
בבקשה."

אורי הסתכלה אחורה. נועה. העיניים שלה היו אדומות. מתחת לשולחן
נועה החזיקה את הידיים שלה חזק. רועדות.
המורה הסתובבה ללוח. שתי דקות של חופש.
בספר האמיתי - זה מה שהיה כתוב בעמוד 4:

אורי דחפה את הפתק חזרה. היא לחשה "מצטערת". נועה נכשלה. הן לא דיברו חודש.

אבל בספר הזה... בספר הזה היה כתוב משהו אחר בעמוד 5:

אורי העתיקה לנועה. שתיהן קיבלו 100. אבל אורי הרגישה ריקה מבפנים.

שתיהן אפשרויות גרועות.

השעון בכיתה התקדם. בספרייה השעה הייתה 23:30. נשארו 30 דקות.

אורי עצמה עיניים. נזכרה במה שרוותם אמרה:

"תצילי מישהי בלי להרוס את עצמך."

היא לקחה את העט שלה. הפכה את הפתק של נועה.

וכתבה: "אני אעזור לך ללמוד אחרי המבחן. מבטיחה. אבל עכשיו אנחנו עושות את זה לבד. את חכמה. אני מאמינה בך." היא דחפה את הפתק לנועה.

נועה קראה. הורידה את הראש. ואז... הנהנה.

המבחן נגמר. נועה קיבלה 74. לא 100. אבל היא לא בכתה. בהפסקה היא באה לאורי. "תודה שלא ויתרת עליי. בואי נלמד ביחד מחר?"

אורי חייכה. פעם ראשונה אמיתית השבוע.

חזרה בספרייה · 23:59

אורי התעוררה על הרצפה. מזיעה. הספר הכחול זרח. ואז עף למדף שלו.

"עשית את זה," רותם אמרה. הקול שלה היה שונה. רך יותר.
"בחרת באומץ מהסוג הנכון."

אורי קמה. "למה אמרת לי לא להאמין לכל מה שאני רואה?"
רותם הצביעה על הפינה החשוכה. עוד חלל ריק. בצורת ספר.
"הלילה נעלם עוד ספר," היא לחשה. "הספר על היום שבו אבא
שלך חזר הביתה מוקדם."

לאורי נפל הלב לרצפה. היא לא זכרה מתי בפעם האחרונה אבא
חזר מוקדם.

"רותם," אורי אמרה לאט. "מי מוחק את הספרים?"
רותם הסתכלה לה בעיניים האפורות.

"אני לא יודעת," היא שיקרה.

"נשאר רק עוד אחד, אורי. בואי נדאג לזה."

השעון צלצל. 00:00. הדלת נסגרה.

הגנב

23:40

אורי לא יצאה מהספרייה.
"רותם, היא לחשה בחושך. "חייבת להיות הוכחה."
היא טיפסה על הסולם הכי גבוה. בפינה, מכוסה באבק של שנים,
הייתה מצלמת אבטחה ישנה.
אורי שלפה את כרטיס הזיכרון בידיים רועדות.
בטלפון שלה עלה הסרטון. איכות גרועה. ירוק.



חצות בדיוק. הדלת הסודית נפתחת. דמות עם קפוצ'ון שחור
נכנסת. הפנים מוצלות.
הדמות ניגשת למדף, לוקחת ספר. הספר מתפורר לאבק כסף
בידיים שלה ונעלם.

אורי עצרה את הסרטון. עשתה זום.
על פרק היד של הדמות היה צמיד. צמיד חרוזים כחולים. בדיוק
כמו זה שהיא קנתה לליה ליום ההולדת.
"ליה?" קולה של אורי נחלש.
"זה לא ליה."
רותם ישבה על הרצפה. מחבקת את הברכיים.
"זאת אני. מעתיד אחר."
היא הרימה את הראש. העיניים האפורות שלה היו ריקות.
"כל ספר שנעלם לוקח ממני זיכרון. וכשאין לי זיכרונות... אני
נשכחת."
רותם השפילה את הראש. "ובאיזשהו שלב הפכתי לגנבת.
התחלתי למחוק ספרים ולגנוב מהם דברים. חשבתי שככה אצליח
לעצור את זה."
"וזה עבד?" אורי שאלה.
רותם שתקה. "לא באמת."
"אבל אני לא רק מוחקת ספרים. מכל ספר שאני מוחקת אני גונבת
משהו ששייך לחיים שבתוכו. בספר של ליה היה הצמיד שלה. אז
לקחתי אותו."
אורי התיישבה לידה. "אז איך עוצרים את זה?"
רותם הצביעה על השולחן. ספר חדש הופיע. כריכה שחורה.
"אורי והבחירה האחרונה"
"בספר הזה כתוב, רותם לחשה. "אבל כדי לקרוא אותו... מישהי
מאיתנו צריכה להיעלם לנצח."

אורי פתחה את הספר השחור. הדפים היו ריקים. חוץ מהשורה
האחרונה:

"כדי להציל את הספרייה, אחת צריכה לוותר על כל
הזיכרונות שלה."



רותם עצמה עיניים. "אני אעשה את זה. מגיע לי."
"לא!" אורי תפסה לה את היד. "יש דרך שלישית"
היא לקחה עט. וכתבה בעצמה על הדף הריק: "והפעם אורי ורותם
החליטו לשתף."
"מה כתבת?" רותם שאלה.
"שאף אחת לא תיעלם, כי חברות היא לנצח," אורי אמרה.
וזה מה שקרה. אף אחת לא נמחקה. אף סיפור לא נשכח. כי
חברות חזקה יותר מכל חוק של ספרייה.
השעון צלצל. 00:00. הספרייה רעדה. כל הספרים שנעלמו חזרו
למדפים בבת אחת.

האבק הכסוף התאסף והפך לאותיות. רותם הסתכלה על הידיים שלה. הן לא היו שקופות יותר. "עשית את זה..."

בוקר

אורי התעוררה בבית. ליה רצה אליה עם הצמיד. "תראי מה מצאתי!" בבית הספר נועה חיכתה לה בשער. "בא לך לשבת איתי בהפסקה?"

אחרי בית הספר אורי חזרה לספרייה. הדלת הסודית עדיין הייתה שם. רותם ירדה וקראה. "היי, רותם אמרה. "בא לך לקרוא ספר חדש? כתבנו אותו ביחד." על הכריכה היה כתוב: "הספרייה של הדברים שכן קרו". אורי חייכה והתיישבה. הפעם לא הייתה לה שעה. הפעם היה לה כל הזמן שבעולם.

הסוף



הספרייה של הדברים שכן קרו

עכשיו תורך. איזה דבר היית רוצה שכן יקרה מחר?

הספרייה של הדברים שלא קרו

מה היה קורה אם היית אומרת כן?

מה היה קורה אם היית מעזה?

אורי לא אוהבת הפסקות רועשות. היא אוהבת שקט. שקט של ספרייה.

אבל יום אחד היא מוצאת דלת שלא הייתה שם אתמול. מאחוריה מסתתרת ספרייה שבה כל ספר הוא חיים שלא קרו.

כל לילה בחצות ספר נעלם. כדי להציל אותו, אורי חייבת להיכנס לתוכו ולחיות אותו.

המסר של שירה דרורי

סרקו למתנה דיגיטלית
והעבירו את הקסם הלאה



"האומץ הכי גדול הוא לא להיות הכי טובה.
האומץ הכי גדול הוא לנסות.
גם אם תיפלי. כי ב'עולם אחר' כבר הצלחת."

מבית ילדים על פטריות
חבורת הסופרים הצעירים